

Județul Iași

Secțiunea I - Profesioniști

1. Societatea ENPI S.R.L., cod unic de înregistrare: 38258334

Anexa nr. 2.2.-comunicare

România

Tribunalul Iași

Secția II Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal

Strada Elena Doamna nr.1A

Dosar 3564/99/2023/a4

Comunicare Încheiere și Sentință nr. 784 din 09.12.2025

emisă la 10.12.2025

Reclamant

1. NR DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE IAȘI-ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE IAȘI-IAȘI, STR. A. PANU, nr. 26, Județ IAȘI

Pârât

2. NR ADĂSCĂLIȚEI CONSTANTIN-com. [REDACTED]

Se comunică, alăturat, copia încheierii și sentinței nr. 784 din data de 09.12.2025, pronunțată în dosarul nr.3564/99/2023/a4, de Tribunalul Iași, Secția II Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal, privind debitoarea ENPI SRL înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Iași sub nr. J22/3003/2017, având CUI 38258334, cu sediul social în sat Dorobanț, comuna Aroneanu nr.126bis, bungalou C17, jud. Iași, având sediul ales pentru comunicarea actelor de procedură în mun. Iași, șos. Arcu, nr. 85, bl. CL13, parter, jud. Iași.

Parafa președintelui instanței,

Grefier,

*

Dosar nr. 3564/99/2023/a4

România

Tribunalul Iași, Județul Iași

Secția II Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal

Încheiere

Ședința publică din 27 Noiembrie 2025

Președinte Cristian Nicolae Luca

Grefier Elena Ciobanu

Pe rol judecarea cauzei privind pe reclamanta DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE

Destinat exclusiv beneficiarilor publicației Buletinul Procedurilor de Insolvență pe bază de abonament sau furnizare punctuală în conformitate cu prevederile
HG nr. 460/2005, modificată și completată prin HG nr. 1881/2006 și prevederile HG nr. 124/2007

IAȘI-ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE IAȘI și pe pârâțul ADĂSCĂLIȚEI CONSTANTIN, având ca obiect antrenare raspundere .

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă reprezentantul convențional al pârâtului, domnul avocat Dragoș Romila, lipsă reclamanta.

Procedura este completă.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care:

Constatând că prezenta cauză este la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, instanța procedează în baza dispozițiilor art. 131 Cod procedură civilă la verificarea competenței sale și acordă cuvântul părților cu privire la acest aspect.

Reprezentantul convențional al pârâtului, domnul avocat Dragoș Romila, consideră că Tribunalul Iași este instanța competentă general, material și teritorial să soluționeze prezenta cauză.

Instanța constată că, potrivit dispozițiilor art. 169 alin.3 din Legea nr. 85/2014, raportat la art. 41 din Legea nr. 85/2014, Tribunalul Iași este competent material și teritorial să soluționeze prezenta cauză.

Pune în discuție estimarea duratei cercetării procesului.

Reprezentantul convențional al pârâtului estimează durata cercetării procesului la prezentul termen.

Instanța estimează durata cercetării procesului la prezentul termen. Acordă cuvântul la probe.

Reprezentantul convențional al pârâtului solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, respectiv înscrisurile depuse deja la dosarul cauzei.

Încuviințează părților, atât reclamantei, cât și pârâtului, proba cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, apreciind că este utilă, pertinentă și concludentă soluționării cauzei, potrivit disp art.258 raportat la cele ale disp. art.255 Cod procedură civilă.

Din oficiu, instanța dispune consultarea dosarului de insolvență în formă electronică.

Nemaifiind cereri de formulat sau probe de administrat, instanța constată terminată cercetarea judecătorească și acordă cuvântul pentru dezbateri.

Reprezentantul convențional al pârâtului, domnul avocat Dragoș Romila, solicită respingerea cererii pentru motivele expuse pe larg în întâmpinarea depusă la dosar, cu cheltuieli de judecată pe cale separată. Solicită a se observa că reclamanta DGRFP Iași își întemeiază acțiunea pe art.169 alin.3 lit. a, c și d din Legea 85/2014, fără a face un minim probatoriu și fără a beneficia de niciun fel de prezumție legală, în sensul că simpla intrare în insolvență duce automat și la atragerea răspunderii.

Instanța declară dezbaterile închise și reține cauza spre soluționare.

Instanța,

Având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrie,

dispune:

Amână pronunțarea la data de 09.12.2025.

Pronunțarea se va face prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, conform art. 396 alin.(2) Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică de la 27 Noiembrie 2025.

Președinte,

Cristian Nicolae Luca

Grefier,

Elena Ciobanu

*

Document finalizat

Cod ECLI ECLI:RO:TBIAS:2025:014.000784

Dosar nr. 3564/99/2023/a4

România

Tribunalul Iași

Secția II Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal

Sentința nr. 784

Ședința publică de la 09 Decembrie 2025

Instanța constituită din:

Președinte Cristian Nicolae Luca

Grefier Elena Ciobanu

Pe rol judecarea cauzei privind pe reclamanta DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE IAȘI-ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE IAȘI și pe pârâțul ADĂSCĂLIȚEI CONSTANTIN, având ca obiect antrenare răspundere

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată lipsa părților.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care:

Dezbaterile cu privire la cererea de chemare în judecată au avut loc în ședința publică din data de 27.11.2025, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de amânare a pronunțării de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, și când instanța, având nevoie de timp pentru deliberare și pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 09.12.2025, când în aceeași compunere, a hotărât următoarele:

Judecătorul-sindic,

Deliberând asupra cererii de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Iași sub nr. 3564/99/2023/a4, la data de 11.09.2025, reclamanta DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE IAȘI-ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE IAȘI, în calitate de creditor unic, a formulat **cerere pentru stabilirea răspunderii personale în sarcina pârâtului ADĂSCĂLIȚEI CONSTANTIN, în calitate de administrator în perioada 15.09.2017-21.03.2025 la SC ENPI SRL, solicitând ca pasivul debitoarei rămas neacoperit, în cuantum de 4.966.442,16 lei, să fie suportat de către pârât. În finalul cererii, reclamanta a solicitat obligarea pârâtului și la plata creanțelor curente născute în timpul procedurii falimentului în cuantum de 164.713 lei.**

În motivare, în esență, s-a arătat că procedura insolvenței trebuie să oglindească comportamentul debitorului în societate și consecințele acestuia asupra creditorilor, reclamanta susținând că scopul Legii insolvenței este acela ca cei înscrși la masa credală să-și recupereze creanțele, fie prin valorificarea activelor, fie prin obligarea reprezentanților debitorului să suporte pasivul, menționând că procedura nu trebuie să reprezinte un mijloc de a scăpa de răspundere prin invocarea factorilor obiectivi.

Reclamanta a precizat că debitorul SC ENPI SRL a avut un traseu economic caracterizat prin schimbări succesive ale denumirii: SC NPS SRL (2017–2020), apoi SC ENPI SRL (2020–2021), ulterior SC ENPI GUARD SRL (2021–2022), iar apoi din nou SC ENPI SRL (2022–2023), în toate aceste perioade avându-l ca administrator statutar pe pârâtul ADĂSCĂLIȚEI CONSTANTIN.

Reclamanta a arătat că un alt creditor, SC ALIOLI SHOP SRL, a fost înființat la 26.08.2022, avându-i ca asociați pe POPA IOANA și pârât, administratori pe POPA IOANA (26.08.2022–28.12.2022) și ADĂSCĂLIȚEI CONSTANTIN (începând cu 28.12.2023), iar în legătură cu SC SSS SECURITY SRL a menționat creanța de 2.662.671 lei, precum și faptul că în BPI nr.13937/05.09.2023 a fost publicat tabelul definitiv al creanțelor, ca urmare a admiterii contestației împotriva creanței declarate de SC ENPI LAKE FISHING SRL în cuantum de 13.032.876,25 lei.

Reclamanta a menționat în continuare că SC ENPI LAKE FISHING SRL, având ca administratori pe ADĂSCĂLIȚEI CONSTANTIN și CIORNEI CONSTANTIN, a fost înființată în 2018, iar prin Sentința civilă nr.88/06.07.2023 s-a dispus deschiderea procedurii insolvenței împotriva SC ENPI SRL, ocazie cu care reclamanta a solicitat înscrierea creanței sale de 1.036.008 lei.

Ulterior, reclamanta a arătat că a formulat cereri de plată aferente creanțelor curente, între care cererea nr.169360/14.02.2024 privind suma de 6000 lei, menționând că potrivit Fișei sintetice de la 15.02.2024 debitoarea figura cu o creanță de 2.251.694 lei, iar potrivit Fișei de la 08.04.2024 cu o creanță de 2.597.856 lei. Reclamanta a opinat că neplata cererii nr.171933/12.04.2024 privind suma de 1.287.725 lei a justificat solicitarea deschiderii falimentului prin cererea nr.176234/12.08.2024, întrucât debitorul înregistra la 03.06.2024 creanțe de 2.952.855 lei, la 11.07.2024 de 3.105.051 lei, iar la 31.07.2024 obligații restante de 3.274.127 lei. Reclamanta a precizat că prin Sentința civilă nr.212/21.03.2025 s-a dispus deschiderea falimentului și a fost înscrisă cu suma de 4.407.379 lei.

Creditorul instituțional a arătat că, după înlăturarea din tabel a creanței SC ALIOLI SHOP SRL în suma de 7.394.386,62 lei, conform BPI nr.13474/11.06.2025, reclamanta apare cu un procent de 88,74% din masa credală, motiv pentru care a considerat incidente dispozițiile art.169 alin.2 din OUG nr. 88/2018 și art. 169 alin.1 lit. a, c și d din Legea nr.85/2014.

Reclamanta a susținut că lichiditatea redusă și acumularea datoriilor la buget, fiind emise titlurile executorii nr.1424276/09.11.2022 (117.615 lei), nr.1434676/09.12.2022 (66.448 lei), precum și titlurile din 2023 însumând 779.836 lei, au influențat direct solvabilitatea, iar aceste datorii proveneau din **neplata contribuțiilor și impozitelor reținute la sursă.**

Reclamanta a opinat că falimentul nu a fost rezultatul unor factori obiectivi, ci voința reprezentanților debitorului de a aduce societatea în această situație, arătând că SC ENPI SRL face parte dintr-un grup de firme coordonate de pârât, fiind enumerate SC ENPI SRL, SC ALIOLI SHOP SRL, SC ENPI LAKE FISHING SRL, SC SSS SECURITY SRL, SC SCUTUM TEAM GUARD SRL, SC ENPI RENTAL SRL, SC ENPI SECURITY SRL, SC CAMPING ENPI SRL.

Reclamanta a precizat că în alte proceduri în care pârâtul a fost implicat s-au constatat înscrieri de creanțe nejustificate, cum ar fi în cazul SC SSS SECURITY SRL, unde creanța declarată de SC ENPI LAKE FISHING SRL a fost înlăturată prin admiterea contestației.

Reclamanta a susținut că emiterea celor două bilete la ordin, nr. RZBR3AG 0704658 din 07.11.2022, scadent la 18.01.2023 pentru 2.363.919,67 lei, și nr. RZBR3AG 070664 din 14.03.2023, scadent la 25.05.2023 pentru 2.398.447,44 lei, s-a făcut fără existența disponibilului bănesc, scopul eșalonărilor la plată fiind acela de a crea aparența posibilității de achitare.

Reclamanta a considerat că, potrivit verificărilor efectuate, suma de 2.363.919,67 lei nu apare în bilanțul SC ALIOLI SHOP SRL la 31.12.2022, deși această societate susținea existența unei creanțe totale de 7.394.386,62 lei asupra debitoarei. Reclamanta a apreciat că aceste bilete la ordin au fost folosite pentru a crea artificial o creanță menită să împiedice creditorii să atingă pragul de 30% prevăzut de art. 169 alin. 1.

Reclamanta a arătat că minuta din 07.11.2022 dintre SC ALIOLI SHOP SRL și SC ENPI SRL indica faptul că creditoarea considera termenul de 28.02.2023 prea îndepărtat și solicita emiterea unui bilet la ordin, iar executarea silită pentru al doilea bilet la ordin a început cu trei săptămâni înainte de deschiderea insolvenței din 06.07.2023.

Reclamanta a precizat că pârâtul ADĂSCĂLIȚEI CONSTANTIN, având calitatea de asociat și administrator al SC ENPI SRL, a fost persoana imputernicită să reprezinte societatea, fiind direct răspunzătoare de îndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege sau de actul constitutiv, potrivit art. 73 din Legea nr. 31/1990.

Creditoarea a menționat că raportul dintre administratorul statutar și societatea debitoare este guvernat de art. 72 din Legea nr. 31/1990, care prevede că obligațiile și răspunderea administratorilor sunt reglementate de dispozițiile referitoare la mandat și de cele special prevăzute în lege, iar în cazul mandatului oneros răspunderea mandatarului se apreciază cu mai multă rigurozitate. Reclamanta a susținut că administratorul, având puteri depline, a avut în fapt și în drept conducerea societății debitoare, gestionând situația financiară a acesteia. Lichiditatea redusă raportat la nivelul datoriilor și acumularea continuă a obligațiilor către bugetul de stat, bugetele fondurilor speciale și furnizori au influențat solvabilitatea debitoare și autonomia financiară. Creditorul a mai considerat că intervenția blocajului financiar, susținută și de contextul economic nefavorabil, a determinat creșterea continuă a datoriilor comparativ cu veniturile obținute, ceea ce a condus la un declin începând cu anul 2022, când a fost emis primul titlu executoriu nr. 1424276/09.11.2022 pentru suma de 117.615 lei.

Reclamanta a opinat că starea de insolvabilitate constatată de judecătorul-sindic la deschiderea procedurii simplificate a insolvenței reprezintă consecința unui management defectuos și necorespunzător, realizat în interes personal, iar această încetare a plăților a prejudiciat creditorul bugetar prin imposibilitatea încasării creanțelor scadente. Reclamanta a menționat că, potrivit doctrinei, simpla stare de încetare de plăți constituie un prejudiciu pentru creditori.

A precizat că răspunderea instituită de art. 169 din Legea nr. 85/2014 este o răspundere delictuală a administratorilor statutari față de creditorii societății aflate în insolvență, iar toate elementele acestei răspunderi trebuie analizate din punct de vedere delictual. Reclamanta a arătat că simpla constatare a stării de insolvență este o condiție suficientă pentru angajarea răspunderii, dat fiind că are ca rezultat neplata datoriilor scadente față de creditorul bugetar și prejudicierea acestuia. A apreciat că răspunderea delictuală în dreptul comercial operează și pentru cea mai ușoară culpă.

Creditorul bugetar a arătat că debitoarea înregistra la data de 01.04.2025 creanțe totale de 4.407.379 lei, conform adresei nr. 253635 emisă de SEPPJ din cadrul AJFP Iași, compuse din debit de 4.327.257 lei și accesorii în cuantum de 80.122 lei. A prezentat bilanțurile societății: la 31.12.2019-stocuri de 4.300 lei, disponibilități bănești de 79 lei și pierdere de 18.713 lei; la 31.12.2020-stocuri: 0, creanțe: 344 lei, disponibilități: 150 lei, pierdere: 43.527 lei; la 31.12.2021-stocuri: 3.870 lei, creanțe: 422.056 lei, disponibilități: 3.432 lei, profit: 443.447 lei; la 31.12.2022-stocuri: 170 lei, creanțe: 1.673.592 lei, disponibilități: 22.801 lei, profit: 342.382 lei. **Reclamanta a menționat că debitoarea nu mai achită obligațiile fiscale din anul 2021,** când a fost emis primul titlu executoriu nr. 26387/07.07.2021 pentru suma de 89.371 lei. A evidențiat că, în anul 2021, disponibilitățile bănești erau de 205.669 lei, iar în anul 2020 societatea avusese în conturi 540.658 lei și un profit de 456.831 lei, din care rezultă că administratorul ar fi putut achita obligațiile bugetare.

Reclamanta a opinat că administratorul nu a dorit să achite obligațiile fiscale restante, deși societatea dispunea de fonduri, continuând activitatea până la sfârșitul anului 2024. A menționat și o recuperare de creanțe de 28.465 lei în anul 2024, apreciind că debitoarea a avut bani în conturi și totuși nu a achitat obligațiile fiscale restante, ceea ce a condus la emiterea titlurilor executorii și la starea actuală, pentru care AJFP Iași a solicitat intrarea în faliment. Creditoarea a considerat că fapta administratorului a fost săvârșită cu intenție, deoarece acesta cunoștea existența datoriilor scadente și nu a depus diligențe pentru achitarea lor. A apreciat că administratorul se face vinovat de fapte care intră sub incidența art. 169 alin. 1 lit. a din Legea nr. 85/2014 privind folosirea bunurilor sau banilor societății în interes propriu ori al altei persoane.

S-a susținut că există o legătură de cauzalitate directă între faptele ilicite ale administratorului și insolvența creată. A precizat că, potrivit art. 169 alin. 1 lit. a din Legea nr. 85/2014, este suficient ca faptele să fi contribuit la starea de insolvență, nu neapărat să o fi cauzat. A arătat că, **deși din rapoartele lichidatorului judiciar nu rezultă utilizarea în interes personal a bunurilor societății, neachitarea la timp a datoriilor bugetare cu stopaj la sursă, producând acumulare de datorii, dobânzi și penalități, constituie fapte ilicite care au determinat prejudiciul creditorului AJFP Iași, înscris la masa credală cu 4.407.379 lei.**

Reclamanta a arătat că vinovăția administratorului putea îmbrăca forma culpei sau a intenției, iar potrivit art. 1357 și 1381 Cod civil, autorul unei fapte ilicite este obligat să repare prejudiciul. A menționat că se impune și aplicarea art. 169 alin. 1 lit. c din Legea nr. 85/2014, deoarece administratorul nu a depus cererea prevăzută de art. 66 alin. 1 în termen de 30 de zile de la apariția stării de insolvență, deși dificultățile economice erau cunoscute încă din 2022. A susținut că nedepunerea cererii a generat creșterea obligațiilor debitoare, prin acumularea de accesorii, ceea ce echivalează cu dispunerea în interes personal a continuării activității unei societăți aflate în incapacitate de plată.

Creditorul bugetar a considerat că simplul fapt al continuării activității în interes personal, deși societatea se afla în insolvență prezumată, este suficient pentru atragerea răspunderii patrimoniale conform art. 169 alin. 1 lit. c. A susținut că administratorul nu a dorit sistarea activității și că interesul acestuia a fost unul personal. A mai arătat că această conduită a prejudiciat creditorul bugetar și a accentuat starea de insolvență. Reclamanta a menționat că administratorul este răspunzător pentru organizarea și conducerea contabilității și că, în raport cu acest capăt de cerere, se impune admiterea sa, având în vedere încercarea de a fraudă procedura prin faptul că documentele emise nu s-au regăsit în contabilitatea debitoare.

Creditoarea a invocat principiile dreptului civil privind necesitatea existenței raportului de cauzalitate între fapta culpabilă și prejudiciu și a susținut că din rapoartele lichidatorului rezultă legătura de cauzalitate între fapta administratorului și prejudiciul adus creditorilor. A arătat că prejudiciul este cert, stabilit prin constatarea încetării de plăți și declanșarea falimentului. A menționat că răspunderea civilă delictuală este reglementată de art. 1349 alin. 1 și 2 și art. 1357–1371 Cod civil. A arătat că, în speță, fapta ilicită constă în încălcarea obligațiilor legale față de bugetul de stat, prin omisiunea achitării obligațiilor și prin însușirea sumelor. A precizat că prejudiciul adus statului este considerabil și că plata obligațiilor fiscale nu poate fi considerată facultativă.

Creditorul bugetar a arătat că prejudiciul este cert și a fost stabilit în cursul procedurii, prin tabelul definitiv al creanțelor. Referitor la culpa administratorului, a reiterat dispozițiile art. 72 și 73 din Legea nr. 31/1990, subliniind că răspunderea are izvor atât delictual, cât și contractual, administratorul având obligațiile unui mandatar. A menționat că, întrucât mandatul este comercial, culpa este prezumată potrivit art. 1082 Cod civil. Reclamanta a arătat că inacțiunea administratorului a constat în nerespectarea obligației de ținere a contabilității conform legii, potrivit Legii nr. 82/1991 și Legii nr. 31/1990. A considerat că, deoarece pârâțul nu a dovedit existența unor cauze exoneratoare, rezultă culpa sa.

S-a susținut că neținerea contabilității conform legii atrage aplicarea art. 169 alin. 1 lit. d din Legea nr. 85/2014, întrucât există o prezumție de culpă a administratorului în cazul obligațiilor neachitate către bugetul de stat. A arătat că atât culpa pârâtului, cât și legătura de cauzalitate se prezumă, iar bugetul de stat a fost prejudiciat prin deturnarea fondurilor societății. A menționat că nedepunerea documentelor contabile atrage prezumția neținerii contabilității, iar formularea cererii de atragere a răspunderii devine obligatorie, având în vedere Decizia CCR nr. 370/03.06.2021 și Decizia ÎCCJ nr. 14/27.06.2022.

Creditoarea a arătat că, întrucât declarațiile fiscale nu au fost depuse la organul fiscal, rezultă că nu a fost ținută contabilitatea conform legii. A menționat obligațiile administratorului privind existența registrelor cerute de lege, potrivit art. 10 din Legea nr. 82/1991 și art. 73 din Legea nr. 31/1990, precum și art. 11 alin. 4. A susținut că administratorul nu a întocmit balanțe lunare, registrul jurnal, registrul inventar, registrul de casă, registrul unic de control. A arătat că, dacă ar fi fost ținută contabilitatea, aceasta s-ar fi reflectat în raportările contabile depuse la organele competente, ceea ce nu s-a întâmplat. A apreciat că fapta administratorului constituie o încălcare a art. 10 din Legea nr. 82/1991 și a art. 201 din Legea nr. 31/1990, atrăgând aplicarea art. 169 alin. 1 lit. d.

Reclamanta a opinat că neținerea contabilității conforme determină prezumția raportului de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, reflectat în pasivul din tabelul creditorilor, întrucât nu se cunosc activele, creanțele și datoriile reale. A apreciat că nepredarea actelor contabile către lichidator creează prezumția neîndeplinirii obligațiilor legale. A arătat că norma sancționează abuzul executivului care urmărește satisfacerea unui interes personal în detrimentul interesului social și că judecătorul-sindic trebuie să verifice actele de gestiune și să identifice faptele care au dus la insolvență. A prezentat lista faptelor enumerate de art. 169, arătând că doar acestea justifică răspunderea.

S-a susținut că evidențele contabile trebuie să reflecte o imagine fidelă a patrimoniului și că răspunderea administratorului intervine când neconducerea acestor evidențe conform legii contribuie la starea de insolvență. Reclamanta a arătat că fapta poate consta în consemnarea unor date nereale sau omisiunea consemnării unor operațiuni reale, ambele forme alterând adevărul contabil. A menționat că evidența falsificată trebuie să fie aptă să producă efecte juridice, cum ar fi denaturarea veniturilor, cheltuielilor sau a elementelor de activ și pasiv.

În drept, au fost invocate prevederile art. 169 alin. 1 lit. a, c și d din Legea nr. 85/2014.

În temeiul art. 223 alin. 3 și art. 411 alin. 1 pct. 2 Cod procedură civilă s-a solicitat judecarea cauzei și în lipsă.

Cererea este scutită de la plata taxei de timbru și depunerea cauțiunii, în temeiul art. 30 din OUG nr. 80/2013, art. 343 Cod procedură fiscală.

Pârâțul Adăscăliței Constantin a formulat o întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii. În temeiul art. 223 alin. 3 Cod procedură civilă s-a solicitat judecarea cauzei și în lipsă.

În motivare, în esență, pârâțul a arătat că răspunderea personală a administratorilor este o răspundere excepțională, care presupune întrunirea cumulativă și exactă a condițiilor prevăzute de lege, întrucât regula este că societățile comerciale răspund cu propriul patrimoniu, iar persoanele fizice pot răspunde doar în cazuri strict și expres prevăzute de lege. Pârâțul a opinat că răspunderea automată și prezumarea vinovăției administratorului contravin principiilor juridice, iar expunerea reclamantei ar reflecta o tendință de extindere abuzivă a răspunderii personale, transformând excepția în regulă.

Acesta a arătat că art. 169 din Legea 85/2014 presupune corelarea tezei privind cauzarea stării de insolvență cu enumerarea faptelor specifice, iar săvârșirea unor fapte din listă nu atrage automat răspunderea dacă nu există legătură cauzală cu insolvența. Pârâțul a precizat că, în dreptul român, nu există răspundere obiectivă independentă de culpă, motiv pentru care este necesară și existența vinovăției.

Cu privire la temeiurile reclamantei, pârâțul a susținut că, referitor la art. 169 alin. 1 lit. a, acuzația privind folosirea bunurilor societății în interes propriu este nefondată, deoarece reclamanta nu a individualizat nicio faptă, limitându-se la a susține neplata datoriilor fiscale și a formula o prezumție proprie că disponibilitățile bănești ar fi fost folosite în interes personal. Acesta a menționat că nu există probe privind vreo folosire ilegală a bunurilor societății, nici descrierea unor acțiuni, momente sau persoane care ar fi beneficiat de presupusele foloase, subliniind că legea nu prevede o prezumție de folosire în interes propriu, iar reclamanta avea sarcina probei.

În ceea ce privește art. 169 alin. 1 lit. c, pârâțul a considerat că nu există activități ilicite, interes personal și rea-credință, iar reclamanta nu a individualizat și probat fapte relevante, rezumându-se la considerații generale și prezumții. Pârâțul a invocat raportul causal al lichidatorului judiciar, în care s-a arătat că insolvența a fost provocată de factori economici precum migrația forței de muncă, productivitatea scăzută, lipsa de disciplină, creșterea cheltuielilor cu forța de muncă, dificultățile în recuperarea creanțelor și termenele mari de încasare, elemente care au generat probleme de lichiditate, fără identificarea vreunei fapte ilicite a administratorului. Pârâțul a precizat că, deși reclamanta susține că reaua-credință s-ar prezuma din nerespectarea termenului de depunere a cererii de deschidere a insolvenței, aprecierea stării de insolvență are caracter subiectiv și depinde de analiza internă a societății, neexistând un moment obiectiv și fix al apariției insolvenței cunoscut de un terț. Acesta a arătat că existența datoriilor scadente nu echivalează cu starea de insolvență, în contextul posibilității de reeșalonare sau de realizare a încasărilor ulterioare.

Pârâtul a mai menționat că, și în ipoteza unui management defectuos sau a unei activități nerentabile, răspunderea administratorilor poate fi angajată doar în prezența relei-credințe și a interesului personal, aspecte care nu există în cauză, iar eventualele prejudicii ale terților sunt reparabile prin alte mijloace juridice împotriva persoanei juridice debitoare. Acesta a precizat că doar în mod excepțional se poate angaja răspunderea administratorilor.

Referitor la art. 169 alin. 1 lit. d, pârâtul a susținut că afirmația reclamantei privind nepredarea documentelor contabile este neadevărată, arătând că toate actele contabile au fost depuse la dosar odată cu cererea de deschidere a procedurii generale a insolvenței și că administratorul judiciar nu a indicat în vreun raport lipsa predării acestora. Pârâtul a opinat că temeiul legal este oricum dublu condiționat, ținerea necorespunzătoare a contabilității trebuind să constituie o cauză importantă a falimentului, iar în speță nu există niciun indiciu că insolvența a fost provocată de nereguli contabile. Acesta a precizat că nu s-a sustras niciodată de la control, nu a ascuns bunuri, nu s-a arătat în ce ar fi constat neconformitatea contabilă și că răspunderea ar putea exista doar dacă prin contabilitatea nelegală s-ar masca tranzacții sau situații financiare care ar induce în eroare partenerii sau autoritățile. Pârâtul a arătat că nici raportul causal nu reține vreo neregularitate privind contabilitatea.

Acesta a susținut că încetarea de plăți poate reprezenta un prejudiciu pentru creditori, dar pentru angajarea răspunderii administratorului este necesar ca insolvența să fie rezultatul acțiunilor sale culpabile și legate causal de insolvență, iar în speță lipsesc atât faptele ilicite, cât și vinovăția și legătura de cauzalitate.

În subsidiar, pârâtul a solicitat ca, dacă instanța ar aprecia că sunt întrunite condițiile răspunderii personale, să fie admisă cererea doar pentru suma de 1.787.798,28 lei, corespunzătoare tabelului definitiv la 19.12.2024, și nu pentru suma de 4.966.442,16 lei, întrucât diferența s-a acumulat în perioada procedurii generale de insolvență, când debitoarea era în supraveghere, iar pârâtul avea calitatea de administrator special, și nu de administrator statutar. Pârâtul a menționat că art. 169 coroborat cu art. 84 alin. (2) și art. 87 din Legea 85/2014 indică faptul că administratorul statutar răspunde doar pentru debitele anterioare deschiderii procedurii și că pentru pasivul acumulat ulterior ar răspunde administratorul special, printr-o acțiune distinctă întemeiată pe art. 84 alin. (2). Pârâtul a susținut că reclamanta nu a prezentat probe și nu a invocat juridic încălcarea art. 87, motiv pentru care cererea nu poate fi admisă pentru întreaga sumă.

În drept, au fost invocate prevederile art. 87 și art. 169 din Legea 85/2014.

Reclamanta a formulat concluzii scrise în care a reluat, în esență, susțineri din cuprinsul cererii introductive de instanță, cu referire la apărările formulate de pârât prin întâmpinare.

Sub aspectul probatoriului, pentru toate părțile, instanța a încuviințat proba cu înscrisurile depuse la dosar. Din oficiu, instanța a dispus consultarea dosarului de insolvență în formă electronică.

În cadrul ședinței de judecată din data de 27.11.2025, pârâtul, prin reprezentant convențional, a arătat că înțelege să solicite cheltuielile de judecată pe cale separată.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

În fapt, prin încheierea nr. 88/2023/06.07.2023 pronunțată de Tribunalul Iași – Secția a II-a Civilă – Faliment, a fost admisă cererea formulată de debitoarea ENPI SRL, dispunându-se deschiderea procedurii generale a insolvenței acesteia.

Prin sentința nr. 212/2025/21.03.2025 pronunțată de aceeași instanță s-a dispus deschiderea procedurii falimentului.

Pârâtul ADĂSCĂLIȚEI CONSTANTIN a deținut calitatea de administrator statutar al debitoarei începând cu data de 15.09.2017 (fila nr. 45 dosar) până la data deschiderii procedurii falimentului.

Conform tabelului definitiv consolidat al creditorilor debitoarei ENPI SRL nr. 357/2025 (fila nr. 27 dosar), valoarea creanțelor înscrise este în sumă de 4.966.442,16 lei.

În drept, potrivit art. 169 alin. 1 lit. a, c și d din Legea nr. 85/2014 „la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul sindic poate dispune ca o parte sau întregul pasiv al debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, fără să depășească prejudiciul aflat în legătură de cauzalitate cu fapta respectivă, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de către orice alte persoane care au contribuit la starea de insolvență a debitorului, prin una din următoarele fapte: a) au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane; (...) c) au dispus, în interes personal, continuarea unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți; d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea. În cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, atât culpa, cât și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă. Prezumția este relativă;”.

În același timp, conform art.169 alin.2 din Legea 85/2014, „dacă administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul judiciar, nu a indicat persoanele culpabile de starea de insolvență a debitorului si/sau a hotărât că nu este cazul să introducă acțiunea prevăzută de alin.1, aceasta poate fi introdusă de președintele comitetului creditorilor în urma hotărârii adunării creditorilor ori, dacă nu s-a constituit comitetul creditorilor, de un creditor desemnat de adunarea creditorilor. De asemenea, poate introduce aceasta acțiune, în aceleași condiții, creditorul care deține mai mult de 30% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală.”

În speță, reclamanta DGRFP IAȘI-AJFP IAȘI este înscrisă în tabelul definitiv de creanță cu suma de 4.407.379 lei, reprezentând 88,74% din valoarea creanțelor înscrise (fila nr. 27 dosar).

Judecătorul-sindic, reține că răspunderea reglementată de art. 169 din Legea nr. 85/2014 nu este o extindere a procedurii falimentului asupra membrilor organelor de conducere, ci una personală, care intervine numai atunci când prin săvârșirea vreunei fapte din cele enumerate de textul de lege, aceștia au cauzat ajungerea societății debitoare în stare de insolvență.

Astfel cum s-a acceptat atât în doctrină, cât și în practică, natura juridică a răspunderii instituite de dispozițiile legale sus

menționate este cea a unei răspunderi speciale care împrumută caracteristicile răspunderii delictuale.

Fiind vorba despre o răspundere delictuală, înseamnă că, pentru a fi angajată, trebuie îndeplinite condițiile generale ale răspunderii civile delictuale, care reies din art. 1357 C.civ.(fapta ilicită, prejudiciul, legătura de cauzalitate și culpa) condiții care au în această situație unele conotații speciale și anume: faptele enumerate în dispozițiile art. 169 din Legea nr. 85/2014 trebuie să fi cauzat ajungerea debitoarei în stare de insolvență.

Pentru a fi atrasă răspunderea patrimonială a membrilor organelor de conducere ale unei societăți supuse procedurii colective, trebuie să se dovedească atât săvârșirea de către pârât a faptelor reclamate, cât și legătura de cauzalitate dintre acestea și intrarea societății în insolvență.

Cu titlu preliminar, având în vedere expunerile ample ale creditoarei din cererea de chemare în judecată care conține 18 pagini, instanța subliniază că, în analiza răspunderii pentru intrarea în insolvență, temeiurile juridice invocate de reclamantă (art. 169 alin. 1 lit. a, c și d din Legea nr. 85/2014), limitează controlul judiciar la verificarea existenței faptelor expres prevăzute de lege, respectiv: folosirea bunurilor sau creditelor debitoarei în interes propriu ori în interesul altei persoane; dispunerea, în interes personal, a continuării unei activități care conducea în mod vădit la încetarea plăților; ținerea unei contabilități fictive sau neconforme dispozițiilor legale. Prin urmare, orice susțineri care nu se raportează la aceste fapte tipice depășesc cadrul procesual în care instanța este chemată să se pronunțe.

Astfel, instanța reține că detalierea de către reclamantă a istoricului debitoarei (schimbările succesive de denumire, de sediu social sau modificările în structura asociațiilor) nu are relevanță sub aspect probatoriu cu privire la existența unor fapte concrete care au cauzat insuficiența fondurilor debitoarei, în sensul art. 169 alin. 1 lit. a, c sau d.

De asemenea, sunt nerelevante în raport cu obiectul prezentei cauze și datele referitoare la alte societăți comerciale, chiar dacă acestea au administratori comuni cu debitoarea. Răspunderea reglementată de art. 169 din Legea nr. 85/2014 este una personală, analizată prin raportare la activitatea desfășurată cu privire la debitoarea din cauză și la conduita persoanelor vizate față de patrimoniul acesteia.

În același sens, nu au utilitate probatorie nici mențiunile privind existența unor creanțe care au fost definitiv înlăturate de la masa credală, întrucât aceste sume nu mai pot fi avute în vedere în stabilirea pasivului și, în consecință, nu pot fundamenta analiza raportului de cauzalitate dintre o eventuală faptă imputată pârâtului și prejudiciul rezultat din procedură.

Nu în ultimul rând, trebuie reținut că simpla existență a datoriilor neachitate către bugetul de stat sau către terți constituie premisa deschiderii procedurii insolvenței și nu temeiul tragerii la răspundere. Reclamanta, enumerând debitele acumulate, titlurile de creanță emise, demersuri de executare silită conturează starea de insolvență, însă nu probează prin aceasta fapte ilicite în sensul art. 169 alin. 1 din Legea nr. 85/2014.

În concluzie, instanța urmează a analiza susținerile care tind să dovedească faptele materiale concrete de folosire a bunurilor sau creditelor societății, de activitate în interes personal sau de neregularități contabile, care se circumscriu cazurilor reglementate de art. 169 alin. 1 lit. a, c și d, invocate de reclamantă.

În speță, s-a solicitat de către creditoarea Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași-Administrația Județeană a Finanțelor Publice Iași aplicarea disp.art.169 lit. a din Legea 85/2014, ce permite posibilitatea antrenării răspunderii persoanelor „care au contribuit la starea de insolvență a debitorului, prin una din următoarele fapte: a). au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane.”

Reclamanta a invocat în susținerea cererii sale de atragere a răspunderii personale, datele contabile din situațiile financiare aferente anilor 2019-2022, arătându-se că:

- în bilanțul întocmit la 31.12.2019, stocurile sunt evidențiate în cuantum de 4.300 lei, disponibilitățile bănești sunt în sumă de 79 lei și este înscrisă o pierdere de 18.713 lei

- în bilanțul întocmit la 31.12.2020, nu sunt evidențiate stocuri, creanțele ce trebuie recuperate sunt în cuantum de 344 lei, disponibilitățile bănești sunt în sumă de 150 lei și este înscrisă o pierdere de 43.527;

- în bilanțul întocmit la 31.12.2021, stocurile sunt evidențiate în cuantum de 3.870 lei, creanțele ce trebuie recuperate sunt în cuantum de 422.056 lei, disponibilitățile bănești sunt în sumă de 3.432 lei, profitul fiind de 443.447 lei.

- în bilanțul întocmit la 31.12.2022, stocurile sunt evidențiate în cuantum de 170 lei, creanțele ce trebuie recuperate sunt în cuantum de 1.673.592 lei, iar disponibilitățile bănești sunt în sumă de 22.801 lei, profit 342.382 lei.

În primul rând, se impune sublinierea că, la data de 06.07.2023, s-a dispus deschiderea procedurii generale de insolvență a debitoarei ENPI SRL, iar prin sentința nr. 212/2025/21.03.2025, s-a dispus începerea procedurii generale a falimentului față de debitoarea ENPI SRL.

Instanța reține că administratorul judiciar în raportul care conține propunerea de intrare în procedura generală a falimentului a debitoarei ENPI SRL nr. 53/03.02.2025 (publicat în Buletinul Procedurilor de Insolvență nr. 2458/07.02.2025) a consemnat că debitoarea ar mai avea de încasat diverse sume de bani pentru prestațiile efectuate în perioada de observație.

Prin urmare, judecătorul-sindic constată că societatea a desfășurat activitate și ulterior datei deschiderii procedurii (06.07.2023), activitate care a generat cheltuieli (inclusiv cu angajații; numărul mediu de salariați: 42 în anul 2022-fila nr. 40 dosar), astfel încât valorile activelor menționate de reclamantă pentru anii anteriori nu pot fi considerate relevante pentru fundamentarea cererii de atragere a răspunderii.

Esențial pentru aplicarea art.169 lit. a din Legea 85/2014 este să se stabilească despre care bunuri ale societății sau credite ale acesteia este vorba și care ar fi fost folosite de administrator în folosul propriu sau al unei alte persoane.

Neplata a obligațiilor fiscale, chiar dacă poate constitui o conduită culpabilă în raport cu normele de drept fiscal, nu poate

fi calificată ca folosire a bunurilor sau creditelor societății în interes propriu sau al unei alte persoane, în sensul art. 169 alin. 1 lit. a din Legea nr. 85/2014. Fapta descrisă de legiuitor presupune utilizarea concretă a patrimoniului societății în beneficiul părâtului sau al unei alte persoane, aspecte care trebuie identificate și probate. Or, în cauză, o asemenea situație nu a fost individualizată de reclamantă.

Instanța reține că, spre deosebire de fapta reglementată de art. 169 alin. 1 lit. d din Legea nr. 85/2014, în cazul prevăzut de art. 169 alin. 1 lit. a al aceluiasi act normativ, legiuitorul nu a instituit o prezumție legală.

Or, prezumțiile judiciare (simple) trebuie să se întemeieze pe probatoriul administrat sau împrejurări determinate, care să permită judecătorului să realizeze un raționament valid.

În speță, susținerile reclamantei conform cărora părătul ADĂSCĂLIȚEI CONSTANTIN ar fi utilizat bunuri sau credite ale societății în scop personal ori al unei alte persoane, nu are suport probatoriu. În acest context, instanța nu poate reține că este răsturnată prezumția bunei-credințe a părâtului și că poate fi conturată o prezumție simplă, în sensul art. 329 Cod procedură civilă, astfel încât să se poate reține că părătul ADĂSCĂLIȚEI CONSTANTIN ar fi săvârșit fapta prevăzută de art. 169 alin. 1 lit. a din Legea nr. 85/2014, urmând a respinge ca fiind nefondat acest motiv.

Cu privire la incidența dispozițiilor art. 169 lit. c din Legea 85/2014, text ce permite antrenarea răspunderii administratorilor care au dispus în interes personal continuarea unei activități care ducea în mod vădit persoana juridică la încetare de plăți.

În cauză, din probatoriu nu rezultă, în concret, existența unor fapte care să se circumscrie acestui caz.

Prin dispunerea de a continua în interes personal efectuarea unor activități comerciale care duceau în mod vădit la starea de insolvență se înțelege acel ansamblu de activități care, deși sunt vădit prejudiciabile din punct de vedere financiar pentru patrimoniul societății, sunt continuate în mod conștient și voit de membrii organelor de conducere, cu scopul de a obține câștiguri personale. Condiția interesului personal în continuarea activității trebuia dovedită de către reclamantă, în temeiul art. 249 Cod procedură civilă. Or, aspectele învederate de reclamantă nu fac dovada acestui interes personal al părâtului.

În ceea ce privește sancționarea neîndeplinirii de către societatea debitoare a obligației de sesizare a instanței în cazul în care insolvența este iminentă, judecătorul sindic reține că, potrivit art. 66 alin. 4 din Legea 85/2014, legiuitorul a lăsat la latitudinea debitorului decizia de a sesiza instanța sau de a continua activitatea. Obligația de sesizare a instanței cu cererea de deschidere a procedurii îi revine doar debitorului aflat deja în stare de insolvență, conform alin. 1 al art. 66 din lege. Împrejurarea că societatea debitoare a continuat să acumuleze datorii la bugetul consolidat al statului, crescând gradul de îndatorare al societății, nu este suficientă pentru atragerea răspunderii, câtă vreme nu s-a probat interesul părâtului în continuarea activității.

Prin urmare, nu pot fi reținute ca fiind îndeplinite cerințele disp. art. 169 lit. c din Legea 85/2014.

În ceea ce privește incidența art. 169 lit. d din lege, care permite antrenarea răspunderii organelor de conducere ale societății debitoare, care au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea, judecătorul sindic reține că, în conformitate cu prevederile art. 10 din Legea 82/1991, „răspunderea pentru organizarea și conducerea contabilității la persoanele juridice revine administratorului”, iar potrivit prevederilor Codului civil, mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar și de culpa comisă în executarea mandatului.

Este evident că într-o asemenea împrejurare devine operativ criteriul obiectiv care presupune compararea activității administratorului societății debitoare cu activitatea unei persoane diligente (bonus pater familias), care își subordonează măsurile luate exigențelor impuse de regulile de conviețuire socială.

Art. 169 lit. d din lege instituie o prezumție relativă în privința culpei și a legăturii de cauzalitate între faptă și prejudiciu doar în cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar.

În cauză, procedura insolvenței a fost deschisă la cererea debitoarei, în cuprinsul încheierii nr. 88/06.07.2023, reținându-se că atașat cererii, debitoarea a depus înscrisuri prevăzute de art. 67 alin. 1 din Legea 85/2014. **Față de concluziile administratorului judiciar care a efectuat analizat situația patrimonială a debitoarei în cuprinsul raportul privind cauzele și împrejurările care au dus la apariția stării de insolvență a debitoarei, conchizând că nu sunt întrunite condițiile pentru atragerea răspunderii societății debitoarei (fila nr. 33 dosar), în temeiul art. 169 alin. 1 lit. d din Legea nr. 85/2014, judecătorul-sindic nu poate reține vinovăția părâtului în încălcarea dispozițiilor legale privitoare la ținerea contabilității și nici concluzia că aceste aspecte ar fi condus nemijlocit la insolvența debitoarei.**

De asemenea, susținerile reclamantei referitoare la nedepunerea sau neîntocmirea unor acte contabile, respectiv legătura de cauzalitate între aceste pretense omisiuni și starea de insolvență sunt generice și lipsite de suport probatoriu.

Prin urmare, instanța constată că nu sunt întrunite, în speță, condițiile prevăzute de art. 169 alin. 1 lit. d din Legea nr. 85/2014 față de părât.

Față de considerentele de mai sus, apreciind că în cauză nu s-a făcut dovada săvârșirii nici uneia din faptele reclamate, judecătorul-sindic va respinge cererea de atragere a răspunderii părâtului pentru intrarea în insolvență a debitoarei ca fiind nefondată.

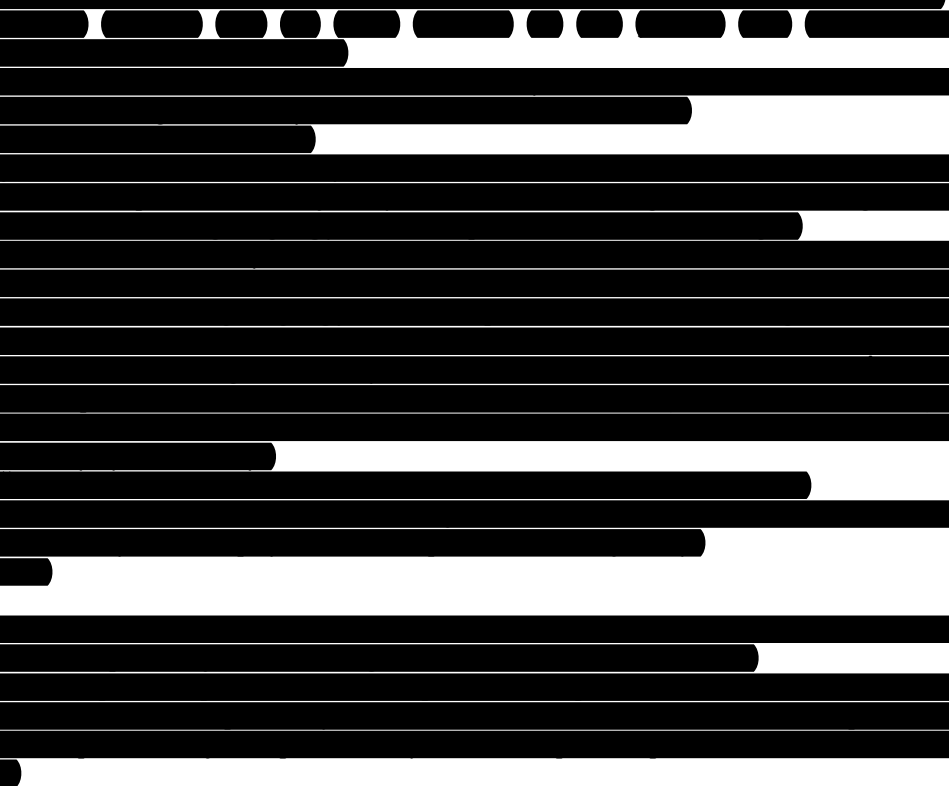
Instanța va lua act că părătul ADĂSCĂLIȚEI CONSTANTIN a arătat că înțelege să solicite cheltuieli de judecată pe cale separată.

Pentru aceste motive, în numele legii, hotărăște:

Respinge ca nefondată acțiunea în antrenarea răspunderii personale formulată de reclamanta DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE IAȘI-ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE IAȘI

Grefier,
Elena Ciobanu

Redactat/tehnoredactat judecător Luca Cristian Nicolae: 10.12.2025/3ex.

[illegible]